

(משך עמוד 11)

פרסמים רמזים כי לא הכל היה כשורה במלית. גם אבא חושי ניסה תחילה להעמיד פני תעלם מן הגילויים. אולם גם הוא נכנע לחץ דעת הקהל, שהתבטאה בחשדנות גורמת אל הכרמלית — ובירידת מספר הנוסעים. מאחר שהכרמלית לא כיסתה את הציפיה גם לפני החרפתה עלידי נוסעים, בים הביט חושי בדאגה חמורה על עקומת הפסדים התלולה, שהתהוותה אחרי גילוי הנוסעים הזה. היה ברור לו כי עליו לעשות הוא החליט לדבר.

אמת — ושקר. חמישה שבועות אחרי הכרמלית נידררה ללא מעצור, ונתקעה תחנות הסופיות, נאלץ אבא חושי לכנס סיבת עתונאים בבניין העיריה. לצידו התצב מהנדס העיר יוסף כהן, קצין העתונות של העיריה, המהנדס רולאן דיהאל חברת אלסטון, שסיפקה את הציוד החשמלי, ושני קונדוקטורים של הכרמלית. שיטת המכשירים מצאה את עצמה, כי רק המסיבה, במצבו של בלעם: הם באו הכחשי, ותחת זאת אישרו את כל ההאשרות נגדם. עוד יותר: כאשר גמרו להסביר, תעוררו שאלות חדשות, חמורות לא פחות אלו שנשאלו לפני המסיבה.

קבע אבא חושי: "מתנהלת תעמולת-זוועה די, עלידי גורמים מסויימים, שהורם ועה לנו". כולם ידעו שהכחנה להעולם זה, אך איש לא הזכיר את השם המפורש. יברו על "גורמים", על "הם", על "פיר" ומים, כאילו כל אלה נפלו מן השמים. רק ציפוי הפח בצידו הקדמי של קרון נמעי, וחל קלקול בכמה מגלגלי, כרוז חושי.

נסאלת השאלה: האם לשם יישר ציפוי ח דרושים שלושה שבועות של עבודה דחנתי? האם לשם כך דרושים גיקים כבי, המסוגלים ליישר מתכת במשקל 70-60 גונות? האם לשם כך היה דרוש לערוך גיוס ולו מכונאים לא רק בחיפה, אלא גם בצרפת? האמת היא: מרכב הפלדה בעצמו התעלם, שני הקרוניות שנתקעו בתחנת כיכר פאריס תקלו באחור, כמו אולר הנסגר, מנהל בודה, שאין לו כל סיבה להסתכסך עם בא חושי, תיאר את המחזה כ"חורבן", לא עיקום של ציפוי.

העתון מטר, מפי סופרו שנפגש עם יצג החברה הצרפתית — ולאמיתו של דבר א נפגש אתו כלל וממילא לא קיבל ממנו רטים, ליגלג אבא חושי. האמת היא: שלום כהן, ראש מערכת העו"ם הזה, שנידל את החקירה בעניין זה, נפ עם המהנדסים וזאן גאסטון ורולאן די אל, וצלם העולם הזה אף הציח את הפישה, בתמונה שפורסמה במסגרת המאמר הכרמלית בעולם הזה.

בדו"ח של המהנדס גאסטון (של הי טרו הפאריסאי) לא נאמר כי האחריות לי אונה מוטלת על עובדי הכרמלית. האמת יא, שבדו"ח זה אין אף מלה על העובדים, מטר חושי. נסאלת השאלה: מדוע לא הציג חושי את דו"ח עצמו בפני העתונאים? האמת היא: הצרפתים תלו את האשמה לא כייג בעובדי הכרמלית, שלא קיבלו את הכשרה המספקת. זאת שמע כתב העולם זה כמו אוניו, בעת שהמהנדסים הצרפטי שוחחו ליד שולחנם, במסעדות כלון אנורמה. זאת ועוד: הצרפתים התרעמו על אבא חושי לא שלח בשעתו עובדים אלה השתלמות בצרפת, כהצעתם.

לא נפגעה תנועת הנוסעים, והיא יום כשורה כפי שהיתה לפני התקר, קבע ושי. נסאלת השאלה: מדוע אין הוא מפרסם ת מספרי הנוסעים, לפני ואחרי התקר, וני ואחרי גילוי העולם הזה? הודיעו על פיצעם של נהגי הר בת בשעת התקר — ולא היו דברים מעור? התרעם חושי.

האמת היא: איש לא כתב שנפצעו שני גיקים של הכרמלית, לא לפני, לא בשעת א אחרי התאונה. להיפך: העולם הזה זב בפירוש כי בנס לא נפצע איש בעת נסון, באין ביכולתו להוכיח את הכחשיותיו קודרות אחרות, בחר חושי בשיטה הבדר, של הכחשת דברים שאיש לא אמר ים מעולם. אין שום אמת בסיפור שנתפרסם, וילו נתפס ילד בדת של הרכבת, שהחלה וע, הצהיר אחד משני הקונדוקטורים ש צנו עלידי אבא חושי. האמת היא: ילד נתפס בין דלתות הכר (המשך בעמוד 16)

הנרצח עורך-הדין גרשון צירניאק, באחת התמונות האופייניות ביותר שלו. כאן הוא נראה כשבידו ספר החוקים, והוא גוזן להתיעצות עם שני לקוחותיו, אשה וגבר שהואשמו בניהול בתי הפנישות בחיפה. בסופו של דבר, התאבדו שני הנאשמים.

אר מוטל כחצי-שעה במקום בו נפל, עד שבא אמבולנס נוטף לאספו. כל עובדי בית המשפט, העיריה ובית הממשלה, חזו במחזה. כולם היו מוזעזעים עד היסוד. אולם עובדי בית-המשפט ועורכי-הדין מביניהם, אלה ש היו עם צירניאק בקשרי-עבודה, הופתעו פחות מכולם. "לא פעם השבתי שצירניאק עלול לקבל סכין מהאנשים שאיתם עבד ועליהם הגן", סיפר אחד מהם, אחרי ששמע את סיבת המעשה שנבעה מסכסוך משפחתי, "אבל מעולם לא הייתי מאמין שיהיה זה דחקא ענין משפחתי שקט."

ניגוד זה של התקרית, שהיתה אולי צפויה ושכלל זאת באה מידי אדם שהיה ניגוד גמור לכל יתר לקוחותיו של עורך-הדין, הוא אופיני מאד לצירניאק, שלקוחות תיו באו כמעט כולם מבין אנשי העולם התחתון של חיפה. אך על אף העובדה שצירניאק סיפל בפרט שיות המזומות ביותר שהובאו לבתי-המשפט פט בעיר הכרמל, לא פחתה ההערכה של חבריו-למקצוע כלפיו.

★ ★ ★

הלקוחות "ההגונים" בורחים

עורך הדין מגן-הזנות, כפי שנהגו לכנותו ידידים, לא החל את עבודתו המשפטית דחקא עם סוג מיוחד ופיקנטי זה של לקוחות. יליד רוסיה שעבר לגרמניה, התחנך

מיותו של פר

ידיה הידהדה בין שיחי הגן, גופתו של עורך-הדין צנחה, ומיד

שרות נשים וגברים מכורבלים במעילים עמדו דוממים, בחצר ההלחיות של בית-החולים רמב"ם בחיפה. הם שמעו את תפילת הקדיש יוצאת מפיו של ילד בן 12. הילד התפלל לעילוי נשמת אביו, עורך-דין גרשון צירניאק, שגופתו היתה מוטלת לרגליו. 36 שעות לפני כן, נרצח עורך-הדין בידי אחד מלקוחותיו.

באותו זמן בדיוק, בחדר קטן שבמחלקה כירורגית ב של אותו בית-החולים, התפתל מכאבים, החשוד ברצח צירניאק. ליד דלת חדרו ניצבו שני שוטרים, ששמרו על עמנו אל בן-חיים. הירקן בן 38 שכב במיטה, כשכל גופו חבוש בתחבושות ומחובר אל צינוריות דקות, שסיפקו לו נוזלים חיוניים.

בדיוק בשעה שמסעה-הלחיה זו מחצר בית-החולים, התעורר בן-חיים, לאחר שעות רבות של חוסר-הכרה. הוא פקח את עיניו, התבונן סביבו במבט עצוב. "מדוע עשית את זה?" נשאל. מבטו נעשה עצוב עוד יותר. הוא הרים את שתי ידיו אל ראשו, כמנסה לגרש סיוט רע, הגיח את ידו האחת על פניו ומלמל בקול כמעט בלתי-נשמע: "לא אני עשיתי. הם עשו לי. אני מתרגש. לא יכול לדבר. עזבו אותי." הוא עצם את עיניו. מבחוץ נשמע קול בכי. בקצה המיטה המשיכו הטיפות לספסך מתוך בקבוקון קטן, אל צינור שהשתלשל מתחת לשמיכת השוכב.

לפני יממה אחת בלבד נפגש עמנואל בן-חיים עם גרשון צירניאק, בגן הזכרון, המשתרע בין בית-המשפט ובית-הממשלה. השעה היתה 10 לפני הצהריים, שבילי הגן המזמוריים ושבים שרצו לקצר את הדרך מהרחוב הראשי לבית הממשלה. צירניאק לא הופתע כשניגש אליו בן-חיים וביקש לדבר איתו. מראה פניו של הירקן היה משונה מתמיד: הוא לא היה מגולח, שערו היה פרוץ, בגדיו מרופשים ועיניו מזרות אימה. עורך-הדין ביקש לעזוב את הירקן ולהמשיך לדרך, אך בן-חיים התחנן בפניו שיקשיב לו, וצירניאק נעצר. במקרה עבר לידם באותו זמן הפקח העירוני דויד רוזנפלד. רוזנפלד שמע את בן-חיים מדבר בצרורות. עיניו זלגו דמעות, והוא ליווה את דבריו בתנועות ידיים. "בוא תשב רגע! מה אתה בורח לי?" שמע רוזנפלד את בן-חיים אומר לצירניאק, הפקח עצמו פנה לגרש קבוצת ילדים ששיחקה על הדשא.

★ ★ ★

פרקטיק העולם התחתון

רוזנפלד לא הספיק להגיע אל קבוצת הילדים. לפתע שמע קריאת בהלה יוצאת מפיו של צירניאק. הוא הפנה את ראשו, הבחין בעורך-הדין שעמד משותק מאימה במקומו. מולו עמד בן-חיים — אקדח בידו, פניו מעתים והוא צחח: "אתה...!" נשמעה ירייה; פניו של צירניאק הוצצו דם. הוא הסתובב, החל לרוץ. אחרי כ-20'

המתנקש

הירקן עמנואל בן-חיים, כפי שצולם למחרת יום הרצח ונסיון ההתאבדות שלו. בן-חיים נותח, חלק מכבדו הוצא והוא סבל מדימום ממושך. שעתים וחצי נמשך הניתוח, שאחריו נשאר הפצוע שעות רבות ללא הכרה.

המשפחה השכולה

החיילת, לידה, במספחה, האשה, המחזיקה ביד הבן, שליזו (גלוית ראש) הבת, הצעירה, שם, עלה ארצה והחל ללמוד משפטים בירושלים. הוא עבד כפקיד בבית-המשפט בירושלים, סיים את לימודי המשפט ב-1943 ועבר לשמש כתובע אצל המפקח על התעשיות הקלות. לפני קום המדינה עבר לחיפה, פתח משרד יחד עם עורך-דין ערבי בשם וליד מטר נפל ולא זו יותר. היורה עצמו השמיע "אוי" ארוך, החל לרוץ למרכז כר הדשא. כשראה את העוברים ושבים רצים לעברו, הצמיד את האקדח לתוהו, ירה והתמוטט. היורה שהכחיל, אך נשאר עדיין בחיים, נלקח ראשון באמבולנס. עורך-הדין המת נש'